

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 1880/2023
30.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Тајјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Зорана Хацића, Мирјане Андријашевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Предузеће за пољопривредну производњу и промет Поткозарје ДОО Петроварадин, чији је пуномоћник Милан Кубат, адвокат у ..., против тужене Ванса Intesa АД Београд, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости, вредност предмета спора 4.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 5Пж 95/22 од 15.06.2023. године, у седници већа одржаној дана 30.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 5Пж 95/22 од 15.06.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 5Пж 95/22 од 15.06.2023. године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда 5Пж 95/22 од 15.06.2023. године, преиначена је пресуда Привредног суда у Београду 13П 4762/2021 од 27.10.2021. године, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца да се утврди да је ништава и да не производи правно дејство одредба члана 8. дела става 1. Уговора о кредиту, кредитна партија број ...-...-... од 23.02.2017. године, садржине ближе наведене у изреци, обавезан је тужилац да туженој надокнади трошкове првостепеног поступка у износу од 10.500,00 динара и обавезан је тужилац да туженој надокнади трошкове другостепеног поступка у износу од 25.800,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против другостепене пресуде тужилац изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиоца, изјављене на основу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), Врховни суд је нашао

да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Према разлозима изнетим у образложењу побијане пресуде, побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове или накнаду за обраду кредитног захтева није ништава под условом да је уговору претходила понуда банке са садржаним јасним и недвосмисленим подацима о трошковима кредита. Банка није дужна да посебно доказује структуру и висину трошкова који су обухваћени збирним износом трошкова кредита, наведеним у понуди коју је корисник кредита прихватио закључењем уговора о кредиту. У ситуацији у којој је тужена поступила на описани начин и према утврђеном чињеничном стању тужиоца као корисника кредита адекватно упознала са врстом и висином новчане обавезе коју је дужан да сноси, нема њене несавесности те тиме ни ништавости имовинског права уговореног у сопствену корист. Такође, у конкретном случају, према разлозима ревизије нема потребе за разматрањем правног питања од општег интреса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

Због тога је, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено да се не дозволи одлучивање о изјављеној ревизији као посебној, односно изузетно дозвољеној.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба ради утврђења поднета је 11.05.2021. године, а вредност предмета спора је 4.000,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. и 3. Закона о парничном поступку, прописано је да су у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе и да се споровима мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Како се у конкретном случају ради о привредном спору мале вредности, ревизија тужиоца није дозвољена, по одредби члана 479. став 6. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа - судија
Татјана Миљуш,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић